

Інді Брайтон

СЛАВЕТНА П'ЯТІРКА

П'ятеро
на острові скарбів

Інід Блайтон
Славетна п'ятірка
П'ятеро на острові скарбів

Серія «Шкільна бібліотека української та світової літератури»
заснована у 2010 році

Enid Blyton

FIVE ON A TREASURE ISLAND

First published in Great Britain in 1942 by Hodder & Stoughton
Limited

This edition first published in Ukraine in 2020 by Folio Publishers
Ltd

Переклад з англійської Леся Герасимчука

Художник-оформлювач О. А. Гугалова-Мєшкова

Text copyright © Hodder & Stoughton Limited, from 1997 edition

Cover illustration by Laura Ellen Anderson copyright © Hodder &
Stoughton Limited

© Л. А. Герасимчук, переклад українською, 2020

© О. А. Гугалова-Мєшкова, художнє оформлення, 2020

© Видавництво «Фоліо», марка серії, 2010

* * *

Розділ 1

Великий сюрприз

– Мамо, щось уже відомо про наші канікули? – запитав Джуліан за сніданком. – Поїдемо, як завжди, до Пелзета?

– Боюся, що ні, – відповіла мати. – Цього року там уже місць нема.

Троє дітей за столом розчаровано подивилися одне на одного. Їм так подобався будинок у Пелзеті. Там такий гарний пляж і купатися приємно!

– Не журіться, – сказав батько. – Гадаю, ми підшукаємо для вас місце не гірше за це. У кожному разі ми з мамою цього разу поїхати з вами не зможемо. Мама ще не казала вам про це?

– Ні, – відповіла Енн. – Мамо, це правда? Ти не зможеш провести з нами канікули? Адже ти завжди їздила з нами.

– Цього року тато хоче, щоб я поїхала з ним до Шотландії, – сказала мати. – Ми поїдемо самі. Ви вже досить дорослі й самостійні, і ми думали, що вам цікавіше буде провести канікули без нас. А що в Пелзеті місць немає, я досі не уявляю, куди вас відправити.

– А як щодо Квентіна? – запитав батько. Квентін був його братом, а для дітей – дядьком. Вони бачили його лише одного разу і трохи побоювалися. Цей високий і завжди похмурий чоловік був постійно зайнятий якимись науковими дослідженнями. Він жив біля моря – і більше нічого діти про нього не знали.

– Щодо Квентіна? – мати випнула губи. – Чому це ти раптом згадав про нього? Навряд чи він захоче, щоб діти вертілися під ногами в їхньому будиночку.

– Днями я бачився з дружиною Квентіна у справі. У них, схоже, якась скрута. Фенні казала, що була б не проти на якийсь час взяти за комірне одного-двох пожильців. Їхній будинок – на березі моря. Дітям сподобається. Фенні – дуже мила, вона їх догляне.

– І в неї, до речі, є своя дитина, – сказала мати. – Зараз... як її звуть? Яюсь дуже дивно... авжеж, Джорджина. Скільки їй років? Здається, близько одинадцяти.

– Мого віку, – зауважив Дік. – За одним разом познайомимосся з кузиною! Їй, напевно, невесело самій. Я можу бавитися з Джуліаном і Енн, а у Джорджини немає нікого. Вона, либонь, зрадіє нашому приїзду.

– Ваша тітка Фенні казала, що й Джорджині з друзями було б веселіше. Гадаю, цей варіант вирішив би наші труднощі, – мовив батько. – Потелефонуймо Фенні та домовимосся про все. Я упевнений, що її це влаштує, а Джорджина матиме з ким провести канікули. Натомість ми зможемо не турбуватися за нашу трійцю.

Діти розворушилися. Цікаво буде поїхати на нове місце й познайомитися з кузиною!

– А там є кручі, скелі, пісок? – поцікавилася Енн. – Там гарна місцина?

– Я не дуже добре ті терени пам'ятаю, – відповів батько. – Але упевнений, що там дуже цікаво. Вам сподобається. Місцина називається «Бухта Кирін». Ваша тітка Фенні усе життя прожила там і нізащо не хоче куди-небудь переїжджати.

– Тату, швидше телефонуй тітці Фенні й домовляйся! – вигукнув Дік. – Мені здається, це те, що треба. Мені вже ввижаються пригоди!

– Ти завжди так кажеш, куди б ми не поїхали, – розреготався батько. – Гаразд, зараз потелефоную і все з'ясую.

Усі поснідали, встали з-за столу й почали чекати, доки батько подзвонить. Він вийшов у передпокій, і діти почули, як тато замовляє розмову.

– Сподіваюся, все буде гаразд, – сказав Джуліан. – Цікаво, яка вона, Джорджина. Еге ж, дивне ім'я? Радше пасує хлопцеві, а не

дівчині. Отже, їй одинадцять, вона на рік молодша за мене, твого віку, Діку, і на рік старша за Енн. Саме те, що треба. Нам учотирьох сумно не буде.

Хвилин за десять батько повернувся, й діти відразу ж зрозуміли, що він про все домовився. Батько радо позирнув на них.

– Про все домовлено, – оголосив він. – Тітка Фенні дуже зраділа. Сказала, що Джорджині буде корисно поспілкуватися з новими друзями, бо їй дуже самотньо. Тітка залюбки перейматиметься вами. Тільки вам треба поменше турбувати дядька Квентіна. Він багато працює, але вельми не любить, коли йому заважають.

– Ми будемо поводитися тихо, як мишки, – пообіцяв Дік. – Слово честі. Все пречудово... коли ми рушаємо, тату?

– Наступного тижня, якщо мати впорається, – відповів батько.

Мама ствердно кивнула.

– Гаразд, – сказала вона. – Там нема чого особливо збирати: купальники, светри, джинси. Одяганка у всіх однакова.

– Чудово буде знову влізти в джинси! – вигукнула Енн пританцьовуючи. – Я втомилася від шкільної форми, хочу ходити в шортах або в купальнику, купатися й дертися разом із хлопцями по скелях.

– Ну, от незабаром це й робитимеш, – засміялася мати. – Не забудьте приготувати ігри та книжки, які візьмете з собою. Але ж небагато, бо там тіснувато.

– Торік Енн хотіла узяти з собою усіх своїх п'ятнадцятих ляльок, – згадав Дік. – Пам'ятаєш, Енн? Дивачка та й годі!

– Не дивачка, – заперечила Енн зашарівшись. – Я люблю своїх ляльок і просто не могла вибрати, яких узяти, й вирішила узяти усіх. Ніякого дивацтва в цьому немає.

– А пам'ятаєте, позаминулого року Енн хотіла взяти з собою конячку-гойдалку? – сказав, гикуючи, Дік. Тут втрутилася мати:

– Знаєте, а я пригадую, як маленький хлопчик на ім'я Дік, збираючись у Пелзет, приготував ведмедика, трьох лялькових собак, двох кішок і стару мавпочку.

Цього разу зашарівся Дік. Він одразу змінив тему.

– Тату, а як ми поїдемо? Потягом чи автівкою? – запитав він.

– Автівкою, – відповів батько. – Покладемо все у багажник. Як щодо вівторка?

– Мене це влаштовує, – сказала мати. – Ми зможемо відвезти дітей, повернутися, а в п'ятницю рушити до Шотландії. Домовились – їдемо у вівторок.

Отже, від'їзд у вівторок. Діти нетерпляче рахували дні, а Енн щовечора закреслювала в календарі минулий день. Тиждень до вівторка тягнувся надто довго. Проте нарешті він настав. Дік і Джуліан, які жили в одній кімнаті, прокинулися майже одночасно й визирнули у найближче вікно.

– Гарний день, ура! – закричав Джуліан, зіскакуючи з ліжка. – Не знаю чому, але завжди хочеться, щоб у перший день канікул світило сонце. Давай розбудимо Енн.

Енн спала в сусідній кімнаті. Джуліан вбіг туди і потрусив Енн за плечі.

– Прокидайся! Вже вівторок і сяє сонце.

Енн схопилася і радісно уп'ялася очима в Джуліана.

– Нарешті! – вигукнула вона. – Я думала, що вже не дочекаюсь. Як цікаво від'їжджати кудись на канікули!

Вони рушили невдовзі після сніданку. Автівка була велика, тож усі вельми зручно вместилися. Мати сиділа попереду разом з батьком, а діти – позаду, поставивши ноги на дві валізи. У багажнику склали решту. Мати була впевнена, що вони нічого не забули.

Заюрмленими вулицями Лондона вони їхали дуже повільно, а коли вибралися з передмістя, автівка наддала газу. Незабаром вони вже летіли замиською трасою. Діти співали пісень, як і завжди, коли були щасливі.

– А їсти ми скоро будемо? – запитала Енн, яка раптом зголодніла.

– Скоро, – відповіла мати, – але ще не зараз, бо зараз лише одинадцять. Підобідок буде не раніше о пів на першу, Енн.

– Шкода! – вигукнула Енн. – Я не дотягну до підобідку.

Тож мати дала їм шоколад, і діти з задоволенням жували, розглядаючи пагорби, ліси і поля, повз які мчала автівка.

Пікнік був чудовий. Вони зупинились на пагорбі й влаштувалися на похилій ділянці з краєвидом на сонячну долину. Енн трохи злякалася великої бурої корови, яка підійшла й вирячилася на неї, але пішла геть, коли батько прогнав її. Діти понаїдалися по зав'язки, і мати сказала, що на підвечірок о пів на п'яту доведеться не влаштовуватись на природі, а йти до чайної, бо вони поїли усі бутерброди, приготовані й на підобідок, і на підвечірок.

– О котрій ми приїдемо до тітки Фенні? – запитав Джуліан, дожовуючи останній сендвіч і шкодуючи, що нема ще одного.

– Якщо пощастить, то десь о шостій, – відповів батько. – А тепер хто хоче трохи розіміятися? Бо нам доведеться ще довго їхати.

Здавалося, що буркотлива автівка проковтує милю за милею. Настав час на підвечірок, і діти знов розхвилювалися.

– Десь поблизу море, – сказав Дік. – Я відчуваю його запах.

Він мав рацію. Автівка вихопилася на пагорб, і вони побачили осяяне синє море, спокійне і гладке у вечірньому сонці. Діти радісно зарепетували:

– Он воно!

– Еге ж, чудово!

– Я хочу негайно викупатися!

– До бухти Кирін лишилося їхати хвилин двадцять, – зауважив батько. – Ми добре наїздилися. Незабаром побачите бухту... вона велика... а біля входу до неї – утішний острівцець.

Поки вони їхали узбережжям, діти видивлялися її. І ось Джуліан закричав:

– Оно: бухта Кирін! Поглянь, Діку, яка гарна і синя!

– А онде скелястий острівцець на сторожі входу до бухти! – вигукнув Дік. – Я хотів би там побувати!

– Звичайно, побуваєш, – сказала мати. – А тепер пошукаємо, де будинок тітки Фенні. Він називається Кирін-котедж.

Невдовзі вони підїхали до нього. Будинок стояв на невисокій кручі понад бухтою, справжній старовинний будинок. Власне, це був не котедж, а чималий будинок, мурований зі старого білого каменя. Фасад прикрашали троянди, і в садку біля дому буяло рясноцвіття.

– Ось і Кирін-котедж, – оголосив батько й зупинив автівку біля входу. – Вважається, що йому років триста. А де ж Квентін? Ось і Фенні.

Розділ 2

Дивна кузина

Тітка Фенні чекала на гостей. Вона вибігла зі старих дерев'яних дверей, щойно побачила автівку на під'їзді. Дітям вона одразу сподобалася.

– Ласкаво просимо до Киріна! – вигукнула вона. – Вітаємо вас! І які великі діти!

Усі почоломкалися і ввійшли у дім. Він їм теж сподобався. Відчувалося, що дім старий і навіть трохи таємничий, меблі теж були старими і дуже гарними.

– А де ж Джорджина? – запитала Енн, шукаючи навколо очима незнайому кузину.

– Ото ще збиточниця! Я ж казала їй чекати вас у садку, – сказала тітка. – А вона десь пішла. Мушу вас попередити, діти, що попервах вам може бути важко з Джорджею: вона завжди сама, і, можливо, ваша присутність спочатку її не обрадує. Але не звертайте на це уваги – незабаром все стане на свої місця. Я ще й через неї була дуже рада, що ви змогли приїхати. Джорджі треба гратися з іншими дітьми.

– Ви звете її Джорджею? – здивувалася Енн. – Я гадала, що її ім'я Джорджина.

– Авжеж, – відповіла тітка, – але їй не подобається бути дівчинкою, і нам доводиться звати її Джорджею, як хлопчика. Уперта, вона не відгукується на ім'я Джорджина.

Дітям ім'я Джорджа здалося гарним. Шкода, що вона десь пішла. Натомість несподівано з'явився дядько Квентін. Він був на вигляд незвичайним чоловіком: дуже високий, дуже похмурий, із суворими зморшками на широкому чолі.

– Привіт, Квентіне, – звернувся до нього батько. – Давно я тебе не бачив. Сподіваюся, наша трійця не завадить твоїй роботі.

– Квентін працює над дуже важкою книжкою, – пояснила тітка Фенні. – Але я виділила йому окрему кімнату на іншому боці будинку. Тому, думаю, його ніхто не турбуватиме.

Дядько поглянув на дітей і кивнув їм. Невдоволення залишалося на його обличчі; дітям було трохи лячно, і вони зраділи, дізнавшись, що він працюватиме в іншому крилі будинку.

– А де Джорджа? – запитав він грудним голосом.

– Знову кудись пішла, – відповіла тітка Фенні з прикрістю. – Я веліла їй залишатися тут і зустріти своїх двоюрідних братів і сестру.

– Її слід відшмагати, – сказав дядько Квентін. Діти не второпали – жартує він чи ні. – Ну, діти, сподіваюся, вам тут сподобається і, можливо, ви навернете Джорджу на добрий розум.

У Кирін-котеджі не знайшлося кімнати для ночівлі матері й тата, тому, нашвидку повечерявши, вони поїхали до готелю в найближчому містечку. Наступного дня, одразу після сніданку, вони збиралися повернутися до Лондона. Тож попрощалися з дітьми увечері.

Джорджина доти не з'явилася.

– Шкода, що ми не побачилися з Джорджиною, – сказала мама. – Перекажіть, що ми її любимо й сподіваємося, що їй урешті-решт сподобається гратися з Діком, Джуліаном та Енн.

Із цим мати й батько поїхали. Дивлячись, як їхня велика машина повертає за ріг, діти відчули себе трохи самотніми, але тітка Фенні повела їх нагору, щоб показати їхні кімнати, й незабаром вони повеселішали.

Хлопцям відвели одну кімнату на двох: з похилою стелею на горішньому поверсі й з чудовим видом на бухту. Вона їм дуже сподобалася. Енн мала спати разом з Джорджиною в кімнатчині з видом на вересовище позаду будинку. Але одне бічне вікно виходило на море, що дуже втішило Енн. Кімната була приємна, у вікно зазирали троянди.

– Шкода, що досі немає Джорджини, – сказала Енн тітці. – Хочу на неї подивитись.

– Вона – утішна маленька дівчинка, – відповіла тітка. – Іноді вона буває грубою і непривітною, але серце у неї добре, віддане і щире. Вона подружиться з вами, і це буде назавжди... Щоправда, вона дуже перебірлива у виборі друзів.

Енн раптом позіхнула. Хлопці несхвально подивилися на неї, бо знали, що буде далі. Так і сталося.

– Бідолашна Енн! Як ти втомилася! Вам усім слід негайно лягти у ліжка і добре виспатися. І тоді завтра ви встанете зовсім свіжими, – сказала тітка Фенні.

– Енн, ти дурепа, – грубо зауважив Дік, коли тітка вийшла з кімнати. – Ти чудово знаєш, що спадає на думку дорослим, щойно ми починаємо позіхати. А я ще хотів ненадовго спуститися на пляж.

– Перепрошую, – вибачилася Енн. – Не могла стриматися. Ти й сам позіхаєш, Діку, і Джуліан теж.

Хлопці справді позіхали. Їх заколихало у довгій дорозі. Потай вони хотіли б вкласти у ліжка й заплющити очі.

– Цікаво, де ж Джорджина, – сказала Енн, побажавши добраніч хлопцям і пішовши до своєї кімнати. – Дивна вона... не зустріла нас... не з'явилася на вечері... і досі її ще немає. Вона ж спатиме в моїй кімнаті... бозна-коли вона з'явиться.

Коли прийшла Джорджина, всі троє вже міцно спали. Вони не чули, як вона відчинила двері до кімнати Енн. Не чули, як вона роздягалася й чистила зуби. Не чули, як рипнуло ліжко, коли вона лягала. Вони так потомилися, що нічогісінько не чули, поки вранці сонце не розбудило їх.

Прокинувшись, Енн попервах не могла зрозуміти, де вона. Лежала у ліжечку й дивилася на похилу стелю, на червоні троянди, що кивали їй голівками у відкрите вікно, і раптом все згадала. «Я в бухті Кирін, і в мене канікули!» – сказала вона собі й радісно згорнулася калачиком.

Потім вона подивилася на інше ліжко. У ньому лежала дівчинка, теж скукобившись під ковдрою. Енн побачила тільки кучеряву маківку. Потім дівчинка поворушилася, Енн сказала:

– Отакої! Ти – Джорджина?

Дівчинка в ліжку навпроти сіла й подивилася на Енн. У неї було кучеряве волосся, коротке, як у хлопця. Обличчя темно-брунатне від засмаги і яскраво-блакитні очі, як незабудьки. В неї були трохи закоплені губи й похмурий батьків погляд.

– Ні, – відповіла вона. – Я не Джорджина.

– О! – здивувалася Енн. – Тоді хто ж ти?

– Я – Джорджа, – сказала дівчинка. – І відгукуюсь лише на ім'я Джорджа. Мені не подобається бути дівчинкою. І не буду. Не люблю те, що роблять дівчата. Мені подобається те, що роблять хлопці. Я краще за них видряпуюсь на скелі й швидше плаваю. Вмію керувати човном не згірше за будь-якого хлопця-рибалку на цьому березі. Зви мене Джорджею. Тоді я з тобою розмовлятиму. А інакше – не озиватимусь.

– О! – знову вигукнула Енн і подумала, що її кузина справді дуже своєрідна. – Гаразд, мені однаково, як тебе звати. Як на мене, Джорджа – гарне ім'я. Мені не дуже подобається «Джорджина». Тим більше що ти схожа на хлопця.

– Справді? – зраділа Джорджа й на якийсь час припинила супитися. – Мати дуже розсердилася на мене, коли я коротко підстриглася. У мене раніше волосся падало на шию, і це було жахливо!

Обидві дівчинки кілька хвилин розглядали одна одну.

– А ти не заперечуєш бути дівчинкою? – поцікавилася Джорджа.

– Ні, звичайно, ні, – відповіла Енн. – Знаєш, я люблю гарні сукні, своїх ляльок, хлопцям це не до душі.

– Пфе! Перейматися гарними сукнями, – пхикнула Джорджа. – Ляльками! Ти ще малятко, та й годі.

Енн образилася.

– Ти не вельми ввічлива, – сказала вона. – Якщо удаватимеш всевідачку, мої брати не водитимуть товариство з тобою. Вони – справжні хлопці, а не удавані.

– Ну, якщо вони погано до мене ставитимуться, я також не товаришуватиму з ними, – заявила Джорджа, вистрибуючи з ліжка. – Я не хотіла, щоб ви взагалі сюди приїздили й порушували моє життя. Мені й самій добре. А тепер я маю терпіти дурне дівчисько, яке полюбляє сукні і ляльок, та ще й двох прицюцькуватих кузенів!

Енн відчула, що початок знайомства вийшов не надто вдалим. Вона замовкла й почала одягатися – сірі джинси й червону майку. Джорджа теж наділа джинси і хлопчачу майку. Щойно вони вдяглися, хлопці заторохкали в двері.

– Ви готові? Джорджина там? Кузино Джорджино, виходь знайомитися!

Джорджа розчахнула двері і вийшла з високо піднесеною головою. Вона не звернула жодної уваги на двох здивованих хлопців й урочо попрямувала вниз. Усі троє мовчки презирнулися.

– Вона не озивається на Джорджину, – пояснила Енн. – По-моєму, вона дивачка. Сказала, що не хотіла, аби ми приїздили, бо будемо їй заважати. Вона глузувала з мене й грубо поводитися.

Джуліан обійняв сестру, яка трохи засумувала.

– Не журися, – мовив він. – У тебе є ми, і ми завжди тебе захистимо. Ходімо вниз снідати.

Вони усі зголодніли. Приємно пахло яєчнею з беконом. Вони збігли сходами й привіталися з тіткою, яка подавала сніданок. На чолі столу сидів дядько й читав газету. Він кивнув дітям. Вони мовчки посідали до столу, не знаючи, чи дозволяється тут за їжею розмовляти. Удома це дозволялося, але дядько Квентін виглядав досить сердитим.

Джорджа теж була тут і мастила масло на тост. Вона непривітно глянула на трійцю.

– Зміни вираз обличчя, Джорджо, – сказала їй мати. – Сподіваюся, ви вже подружилися. Ти маєш уранці показати друзям бухту й кращі

місця для купання.

– Я йду на риболовлю, – кинула Джорджа.

Її батько одразу ж підвів очі.

– Ні, не йдеш, – сказав він. – Ти нарешті маєш навчитися поводитися як слід і показати своїм братам і сестрі бухту. Ти мене чуєш?

– Чую, – відповіла Джорджа так само похмуро, як її батько.

– Ми можемо й самі пройти до бухти, якщо Джорджа йде на риболовлю, – зауважила Енн, подумавши, що було б добре обійтися без Джорджі, якщо в тої кепський настрій.

– Джорджа робитиме те, що їй скажуть, – заявив дядько Квентін. – Якщо ні, то я їй поясню!

Тож після сніданку четверо дітей приготувалися йти на пляж. Полога стежина вела вниз до бухти, і вони радо побігли нею. Навіть Джорджа перестала супитися, відчувши тепло сонця й побачивши іскристе синє море.

– Якщо хочеш, можеш іти рибалити, – запропонувала Енн, коли вони вийшли на берег. – Ми клепати про тебе не будемо. Ми не хочемо тобі заважати. У нас свій гурт, і якщо ти не хочеш бути з нами, то й не треба.

– Але ми будемо раді, якщо ти захочеш бути з нами, – великодушно запропонував Джуліан. Він вважав, що Джорджа груба й невихована, але йому все-таки подобалася ця норовлива дівчинка з коротким волоссям, яскраво-блакитними очима і закопленою губою.

Джорджа поглянула на нього.

– Подивлюсь, – сказала вона. – Я не товаришую з людьми просто тому, що вони мені родичі або що. Я дружу тільки з тими, хто мені подобається.

– Ми теж, – відповів Джуліан. – А що, коли і ти нам не сподобаєшся?

– Отакої! – вигукнула Джорджа, ніби таке не спадало їй на думку. – Звісно, це можливо. Я справді багатьом не подобаюсь.

Енн видивлялася на синю бухту. Біля входу в неї виднівся незвичайний скелястий острів з руїнами старого замку на вершині.

– Яке цікаве місце. А як воно називається? – спитала вона.

– Острів Кирін, – відповіла Джорджа. Її очі здалися такими ж синіми, як води бухти, коли вона обернулася до неї. – Там приємно походити. Якщо ви мені сподобаєтеся, я колись візьму вас туди. Але нічого не обіцяю. Єдиний спосіб дістатися туди – човном.

– А кому належить цей незвичайний острівець? – запитав Джуліан.

Відповідь Джорджі була вкрай несподіваною.

– Він належить мені, – сказала вона. – Принаймні належатиме мені. Це буде мій власний острів і мій власний замок.

Розділ 3

Незвичайна історія і новий друг

Трійця уп'ялася в Джорджу очима й не могла вийти з дива.

А вона втупилась у них.

– Що ти маєш на увазі? – вимовив нарешті Дік. – Острів Кирін не може належати тобі. Ти просто вихваляєшся.

– Анітрохи, – відповіла Джорджа. – Спитайте маму. Якщо ви не будете мені вірити, я більше не скажу ні слова. Але я ніколи не брешу. Брехунів я вважаю боягузами, а я не боягузка.

Джуліан згадав, як тітка Фенні говорила, що Джорджа дуже правдива, й, почухавши потилицю, він знову подивився на Джорджу. А що, як вона каже правду?

– Звичайно, ми тобі повіримо, якщо ти казатимеш правду, – мовив Джуліан. – Але знаєш, це справді звучить дуже дивно. Зазвичай діти не володіють островами, навіть такими маленькими й утішними.

– Він, далєбі, не утішний, – відрубала Джорджа. – Він милий. Там живуть кролики, зовсім ручні, а з іншого боку – великі баклани й різні чайки. Там дивовижний замок, хоча і зруйнований.

– Дуже цікаво, – сказав Дік. – Але яким чином він належить тобі, Джорджино?

Джорджа глипнула на нього й не відповіла.

– Вибач, – поквапився перепросити Дік. – Я не хотів називати тебе Джорджиною. Я збирався сказати «Джорджа».

– Ну ж бо, Джорджо, розкажи нам, яким чином ти стала володаркою острова, – попросив Джуліан, узявши попідруч свою сердиту кузину.

Вона одразу відскочила від нього.

– Не роби так, – сказала вона. – Я ще не вирішила, чи хочу потоваришувати з вами.

– Гаразд, гаразд, – сказав Джуліан, у якого урвався терпець. – Хочеш ворогувати – нехай. Нам байдуже. Але нам дуже подобається твоя матуся, і ми не хочемо, щоб вона вирішила, ніби ми не бажаємо з тобою дружити.

– Вам подобається моя мама? – перепитала Джорджа, і її яскраво-блакитні очі полагіднішали. – Еге ж, вона мила? Ну, гаразд, я розповім вам, яким побитом острів Кирін став належати мені. Ходімо сядемо десь у куточку, де нас ніхто не почує.

Вони посідали у закутку піщаного пляжу. Джорджа подивилася на острівець у бухті.

– Отже, так, – почала вона. – Багато років тому родина моєї мами володіла майже усією землею тут. Потім вони збідніли, і їм довелося продати велику її частину. Але острівець вони продати не змогли, бо вважалося, що він ні для чого не придатний, тим більше що замок багато років стояв руїною.

– Не можу повірити, що ніхто не схотів придбати такий милий острівець! – сказав Дік. – Якби я мав гроші, без зволікань його купив би.

– Від володінь маминої родини лишилися тільки наш будинок Кирін-котедж, ферма неподалік та острів Кирін, – вела далі Джорджа. – Мама каже, що коли я виросту, він буде моїм. Та оскільки він їй і зараз не потрібний вона ніби вже віддала його мені. Він тепер мій. Це мій власний острів, і я нікому не дозволю висаджуватися на ньому без мого дозволу.

Троє дітей видивлялися на неї. Вони повірили кожному слову Джорджі, бо очевидно було, що дівчинка каже правду. Подумати тільки – мати власний острів! Тож, судячи з усього, їй дуже поталанило.

– Джорджино, тобто Джорджо! – вигукнув Дік. – Я справді думаю, що тобі пощастило. Острівець виглядає таким гарним. Сподіваюся,

що ти подружишся з нами і незабаром відвезеш нас туди. Ти не уявляєш, як нам цього кортить!

– Що ж, може, й відвезу, – сказала Джорджа, задоволена враженням, яке справила на дітей. – Подивимося. Я досі нікого туди не возила, хоча деякі місцеві хлопці й дівчатка благали мене про це. Проте вони мені не подобаються, і я їх не возила туди.

Запала коротка мовчанка: діти дивилися на бухту, де віддалеки лежав острів. Настав відплив. Здавалося, туди можна добрести убрід. Дік спитав, чи можливо це.

– Ні, – відповіла Джорджа. – Я ж казала, що дістатися туди можна тільки човном. Відстань до острівця більша, ніж здається, і там дуже-дуже глибоко. Крім того, він оточений рифами, й треба точно знати, куди веслувати, бо можна на них наскочити. Узбережжя там небезпечне, й під водою опинилося кілька затонулих кораблів.

– Затонулих кораблів! – захоплено вигукнув Джуліан. Очі його спалахнули. – Отакої! Я ніколи не бачив старого корабля, що зазнав трощі. Там можна побачити такий корабель?

– Зараз ні. Їх усі підняли. Окрім одного, на тому боці острова. Він лежить глибоко під водою. Видно лише зламану щоглу, коли веслувати над ним гарної днини й дивитися углиб. Цей корабель теж належить мені.

Цим разом віри не йнялося. Але Джорджа рішуче кивнула головою.

– Авжеж, – підтвердила вона, – корабель належав одному з моїх прапрапрадідусів чи щось таке. Він віз золото, золоті злитки, на кораблі, а той зазнав трощі біля острова Кирін.

– О-о-о! А що сталося з золотом? – спитала Енн, й очі в неї при цьому були по яблуку.

– Ніхто не знає, – відповіла Джорджа. – Гадаю, його вкрали з корабля. Водолази пірнали, звичайно, але золота там не знайшли.

– Чорт забирай! Звучить так захопливо! – вигукнув Джуліан. – Мені так хотілося б побачити затонулий корабель.

– Ну, ми могли б рушити туди, скажімо, сьогодні післяобід, у відплив, – сказала Джорджа. – Вода нині спокійна й прозора. Щось зможемо побачити.

– Чудово! – вигукнула Енн. – Хочу на власні очі побачити живий затонулий корабель!

Всі засміялися.

– Ну, він не так щоб вельми живий... – посміхнувся Дік. – А як щодо того, щоб викупатися, Джорджо?

– Спочатку я маю піти й привести Тімоті, – сказала Джорджа й підвелася.

– А це хто такий? – поцікавився Дік.

– Ви вмієте берегти таємниці? – спитала Джорджа. – Ніхто вдома не має знати про нього.

– Звісно, вміємо. Ну, яка ще таємниця? – запитав Джуліан. – Нам ти все можеш розповісти. Ми не докажчики.

– Тімоті – мій найбільший друг, – пояснила Джорджа. – Я не можу без нього. Але мати й батько не люблять його, і тому я переховую його. Зараз приведу його.

І вона побігла стежкою вгору. Діти спостерігали за нею. На їхню думку, вона була найбільш незвичайною дівчинкою у світі.

– Хто ж цей Тімоті? – міркував Джуліан. – Якийсь хлопець-рибалка, якого батьки Джорджі чомусь не схвалюють.

Діти розляглися на теплому піску й узялися чекати. Раптом почувся дзвінкий голос Джорджі з кручі за ними.

– Ходімо, Тімоті, ходімо!

Діти піднялися, щоб побачити так званого Тімоті. Виявилося, що це зовсім не хлопчик-рибалка, а великий брунатний двірняк з довжелезним хвостом і великою широкою пащею; здавалося, ніби пес усміхається. Він у цілковитому захваті вистрибом ходив навкруг Джорджі. Дівчинка бігла до них.

– Оце Тімоті, – представила вона свого друга. – Правда ж, він – сама досконалість?

Як собака Тімоті був вельми далекий від досконалості. У нього були неправильні форми: голова завелика, вуха надто стирчали, хвіст задовгий, а про породу було шкода й мови. Але пес виявився таким невгавним, зичливим, незграбним і смішним, що діти одразу полюбили його.

– О, мій любенький! – вигукнула Енн, і пес лизнув їй ніс.

– Який же він здоровезний! – підхопив Дік і ласкаво поплескав Тімоті, через що той пішов вистрибом навколо нього як скажений.

– Шкода, що в мене такого нема, – зауважив Джуліан, який справді любив собак і завжди хотів мати власного пса. – Джорджо, який же він гарний! Ти пишаєшся ним?

Дівчинка усміхнулася, і вираз її обличчя одразу змінився: став сонячним і гарним. Вона сіла на пісок, а собака пригорнувся до неї і лизькав їй руки та лице.

– Просто обожнюю його, – сказала Джорджа. – Я знайшла його у вересовищі іще цуцням, рік тому, й принесла додому. Спочатку він мамі подобався, але коли виріс, почав бешкетувати.

– І що він робив? – поцікавилася Енн.

– Ну, почав гризти усе підряд, – сказала Джорджа. – Чисто все пожував: новий килимок, який мама купила, її найгарніший капелюшок, татові капці, якісь папери тощо. А ще він гавкав. Мені подобається його гавкіт, а татові – ні. Він казав, що вже шаліє від того гавкоту. Він побив Тіммі, а я розсердилася і нагрубіянила йому.

– А тобі колись вчитували? – спитала Енн. – Я б не грубіянила своєму татові. У нього дуже суворий вигляд.

Джорджа дивилася на бухту. Її обличчя знову спохмурніло.

– Покарання мене не обходили, – відповіла вона. – Але найгірше було те, що батько заборонив тримати Тіммі вдома, а мама його підтримала й сказала, що Тіма треба з дому прибрати. Я плакала кілька днів, – а я ніколи не плачу, бо хлопці не плачуть, а я хочу бути схожою на хлопця.

– Іноді хлопці теж плачуть, – почала Енн, дивлячись на Діка, який три-чотири роки тому був плаксієм. Дік штовхнув її у бік, і вона

заговкла.

Джорджа подивилася на Енн.

– Хлопці ніколи не плачуть, – затялася вона. – У кожному разі, я не бачила жодного плаксія і сама стараюся ніколи не плакати. Я ж не немовля. Але я не могла стриматися, коли Тіммі вигнали. Він теж плавав.

Діти з великою повагою подивилися на Тіммі. Вони досі не знали, що собаки можуть плакати.

– Тобто ти хочеш сказати, що він плавав справжніми слізьми? – з недовірою запитала Енн.

– Ні, не зовсім, – відповіла Джорджа. – Він занадто мужній для цього. Він плавав у голос – вив безперестанку і виглядав таким нещасним, що ледь не розбив моє серце. І тоді я зрозуміла, що не можу з ним розлучитися.

– Що ж сталося потім? – затамувавши подих, запитав Джуліан.

– Я пішла до Олфа, мого знайомого хлопця-рибалки, – вела далі Джорджа, – і запитала, чи не може він потримати Тіммі у себе, якщо я віддаватиму йому усі мої кишенькові гроші. Він погодився, і тепер Тіммі живе у нього. Тому в мене ніколи немає грошей – усе йде на Тіммі. А їсть він дуже багато, еге ж, Тіме?

– Гав! – відповів пес і перекинувся на спину, дригаючи волохатими лапами. Джуліан полоскотав його.

– А що ти робиш, коли тобі хочеться цукерки чи морозива? – поцікавилася Енн, яка витрачала велику частину кишенькових грошей на солодощі.

– Нічого, – відповіла Джорджа. – Обходжуся без них.

Дітям це здалося жахливим: вони любили морозиво, шоколад і цукерки та споживали їх чимало. Вони із жалем уп'ялися в Джорджу очима.

– Може, інші діти, які граються на пляжі, пригощають тебе морозивом і цукерками? – припустив Джуліан.

– Я не дозволяю їм це робити, – сказала Джорджа. – Якщо я сама не можу частувати їх, нечесно брати щось у них. Тому я відмовляюсь.

Удалині пролунав дзвоник морозивника. Джуліан поліз до кишені. Він схопився і побіг, побрязкуючи монетами. За мить він повернувся з чотирма великими порціями шоколадного морозива. Одну він дав Діку, другу Енн, а третю простягнув Джорджі. Вона із сумом подивилася на морозиво, але відмовилась.

– Ні, дякую, – сказала вона. – Ти ж знаєш, що у мене немає грошей на нього, тому я не зможу поділитися з вами і не можу брати нічого у вас. Недобре брати щось у інших, якщо ти не в змозі відплатити їм тим же.

– Але у нас ти ж бо можеш брати, – заперечив Джуліан, намагаючись вкласти морозиво в засмаглу руку Джорджі. – Ми ж родичі.

– Ні, дякую, – повторила Джорджа. – Хоча з вашого боку це дуже мило.

Вона подивилася на Джуліана синіми очима, і хлопець спохмурнів, намагаючись придумати спосіб, як змусити цю уперту дівчинку взяти морозиво. Аж тут він посміхнувся.

– Послухай, у тебе є дуже багато цікавих речей, чим би ти могла з нами поділитися, якщо тільки дозволиш нам цим скористатися. Ти поділишся з нами, а ми поділимося з тобою, наприклад, морозивом. Згодна?

– А що у мене є, чим я могла би поділитися? – здивувалася Джорджа.

– У тебе є собака, – відповів Джуліан, поплескуючи по хребту великого брунатного двірняка. – Ми б теж радо з ним вовтузилися, він такий милий! У тебе є дивовижний острів. Ми б дуже тішилися, якби вряди-годи ти з нами ним поділилася. І в тебе є затонулий корабель. Ми хотіли б його побачити, якщо ти дозволиш нам. Звичайно, морозиво та солодощі не йдуть ні в яке порівняння з усім цим, але було б добре піти на таку домовленість і ділитися одне з одним тим, що у кого є.

Джорджа пильно поглянула у Джуліанові карі очі. Хлопець їй подобався. Вона не мала звичаю з кимось ділитися. Самотня,

незрозуміла для всіх одиначка, сувора і завзята. В неї ніколи не було друзів. Тімоті поглянув на Джуліана і зрозумів, що той пропонує Джорджі щось гарне і шоколадне. Він підстрибнув і по-дружньому лизнув хлопця.

– Сама бачиш – Тім хоче, щоб із ним ділились, – усміхнувся Джуліан. – Він зрадіє трьом новим друзям.

– Так, звичайно, – погодилася Джорджа, несподівано поступившись й узявши шоколадне морозиво. – Спасибі, Джуліане. Я поділюся з вами. Але обіцяйте нікому ні слова не говорити вдома, що Тіммі залишився зі мною.

– Звісно, обіцяємо, – сказав Джуліан. – Але я не розумію, чому твої батьки будуть проти вашої дружби, якщо Тіммі більше не живе у вас. Ну, як морозиво? Еге ж, смачне?

– О, чудове, я такого смачного ще не їла! – вигукнула Джорджа, відкушуючи шматочок. – Таке холодне! Цьогоріч я ще не їла морозива. Смакота!

Тімоті теж спробував відкусити. Джорджа залишила йому крапельку. Потім обернулася і всміхнулася своїм кузенам.

– Ви гарні, – сказала вона. – Я рада, що ви приїхали. У другій половині дня візьмемо човна й повеслуємо навколо острова, щоб побачити кораблетрощу. Згодні?

– Авжеж! – вигукнули хором усі троє. І навіть Тіммі помахав хвостом, ніби все зрозумів.

Розділ 4

Захоплива подорож

Уранці діти пішли на пляж, і хлопці на власні очі переконалися, що Джорджа набагато краща за них плавчиня. Вона плавала потужно й швидко, надовго затримуючи подих під водою.

– Чудово плаваєш, – сказав Джуліан із захватом. – Шкода, що в Енн поступу немає. Енн, тобі слід замах потренувати, інакше ніколи не зможеш запливати так далеко, як ми.

Після купання усі дуже зголодніли. Діти зійшли стежкою на кручу, сподіваючись на тривний підобідок... І справді наїдки вже чекали на них. Холодне м'ясо і салат, сливовий пиріг і кастард^[1], а на завершення – сир. Діти ураз все вмололи!

– Що ви збираєтеся робити післяобід? – спитала мати Джорджі.

– Джорджа повезе нас човном до затонулого корабля на тому боці острова, – відповіла Енн. Тітка дуже здивувалася.

– Джорджа повезе вас? – перепитала вона. – Джорджо... що з тобою сталося? Ти досі ніколи нікого туди не возила, хоча я просила тебе про це десятки разів.

Джорджа мовчки їла сливовий пиріг. Під час їжі вона не вимовила ні слова. Її батько до столу не вийшов, і діти почувалися невимушено.

– Знаєш, Джорджо, я дуже рада, що ти намагаєшся слухатися батька, – знову почала її мати. Але Джорджа заперечно похитала головою:

– Я це роблю не з примусу, – нарешті мовила Джорджа. – Роблю тому, що так хочу. Не повезла б нікого дивитися на трощу, навіть королеву Англії, якби вона мені не сподобалася.

Мати розсміялася:

– Що ж, це гарна новина: тобі сподобалися кузени. Сподіваюся, ти теж їм сподобалася.

– Атож, – вихопилася Енн, бажаючи підтримати дивну кузину. – Нам справді подобається і Джорджа, і Т...

Вона вже зібралася повідомити, що їм також сподобався Тімоті, коли отримала такий стусан по кісточці, що скрикнула від болю й на очі їй набігли сльози. Джорджа гнівно глипнула на неї.

– Джорджо! Чому ти вдарила Енн, коли вона так добре говорила про тебе? – гримнула на неї мати. – Зараз же забирайся з-за столу. Я не терпітиму такої поведінки!

Джорджа мовчки встала з-за столу й пішла у садок. Вона щойно відкраяла скибку хліба й шматочок сиру. Але все залишила на тарілці. Діти засмутилися. Особливо журилася Енн. Як могла вона з дурного розуму забути, що не можна згадувати про Тіммі!

– Будь ласка, дозвольте Джорджі повернутися, – попросила тітку Енн. – Вона не хотіла вдарити мене. Це сталося ненароком.

Але тітка дуже розсердилася на Джорджу.

– Доїдайте, – розпорядилася вона. – Тепер, звичайно, Джорджа буде мурмоситись. Господи Боже мій, така важка дитина!

Дітей не турбувало, що Джорджа буде мурмоситись. Вони лише боялися, що вона тепер не схоче везти їх до затонулого корабля.

Доїдали мовчки. Тітка пішла дізнатися, чи не хоче дядько Квентін ще пирога. Він їв у кабінеті сам. Щойно тітка вийшла, Енн узяла хліб із сиром з тарілки Джорджі й рушила у садок.

Хлопці не лаяли її. Вони знали, що у сестри довгий язик, але потім вона намагається все виправити. Брати розуміли, що з її боку дуже сміливо йти шукати Джорджу.

Джорджа лежала у садку на спині під великим деревом. Енн підійшла до неї.

– Вибач мені, Джорджо, я ледь не припустилася помилки, – сказала вона. – Ось твій хліб із сиром. Я принесла його тобі. Більше ніколи не забуватиму, що не можна згадувати про Тіммі.

Джорджа сіла.

– Я майже вирішила не брати тебе з нами до затонулого корабля, – заявила вона. – Ти – дурне малятко.

Енн засмутилася. Саме цього вона боялася.

– Ну, – сказала вона, – звісно, можеш мене не брати. Але повези туди хлопців, Джорджо. Вони не прохопилися. До річч, ти дуже боляче мене копнула. Он глянь на синець.

Джордж подивилася на синець, потім на Енн.

– Але ж ти будеш дуже журитись, якщо я візьму Джуліана і Діка, а тебе – ні? – спитала вона.

– Звичайно, – відповіла Енн. – Але я не хочу, щоб вони через мене пропустили таку подію.

І тут Джорджа вчинила щось невластиве їй – вона обійняла Енн! І тут же засоромилася, бо навряд чи хлопець таке зробив. А вона завжди намагалася поводитися, як хлопець.

– Усе гаразд, – сказала Джорджа сердито, узявши у Енн хліб із сиром. – Ти трохи не втнула дурість, і я копнула тебе, тож ми поквиталися. Звичайно, ти можеш поїхати з нами.

Енн майнула до хлопів, аби сказати, що все залагодилося, і через п'ятнадцять хвилин діти гуртом побігли на пляж. Біля човна стояв засмаглий хлопець-рибалка, віком років чотирнадцяти. З ним був Тіммі.

– Човен готовий, Джорджо, – мовив він з усміхом. – І Тіммі теж готовий.

– Дякую, – відповіла Джорджа і сказала всім сідати в човен. Тіммі теж туди стрибнув, енергійно вихляючи довгим хвостом. Джорджа відштовхнула човен від берега, сама вскочила в нього й сіла на весла.

Веслувала вона чудово, і човен швидко поплав синьою бухтою. День був гарний, і діти тішилися рухом човна. Тімоті стояв на носі й щоразу, коли здійснювалася хвиля, гавкав на неї.

– Він кумедно поводитьсь у негоду, – сказала Джорджа, налягаючи на весла. – Гавкає як божевільний на великі хвилі й дуже гнівається, коли вони плескають на нього. Він дуже добре плаває.

– Правда ж, гарно, що з нами собака? – вигукнула Енн, всіляко намагаючись спокутувати провину. – Мені він дуже подобається!

– Гав! – відповів Тіммі глибоким голосом і повернувся, щоб лизнути Енн у вухо.

– Я упевнена, він зрозумів, що я сказала, – Енн була в захваті.

– Звичайно, зрозумів, – сказала Джорджа. – Він геть-чисто все розуміє.

– Ми підпливаємо до твого острова! – збуджено повідомив Джуліан. – Він більший, ніж я гадав. А ще онде замок!

Діти підпливли до острова й побачили гострі рифи навколо нього. Не знаючи проходу між ними, жоден човен або судно не змогли б причалити до скелястого острівця. Посеред нього, на невисокому пагорбі, височів зруйнований замок. Його мурували з великих білих каменів. Зруйновані арки, вежі та стіни – ось усе, що лишилося від колись прекрасного замку, гордовитого й міцного. Тепер тут жили галки, а на горішніх каменях сиділи чайки.

– Виглядає цей замок страшенно таємничо, – сказав Джуліан. – Добре б тут висадитися й розгледітися. Не кажучи вже про те, щоб заночувати пару ночей!

Джорджа припинила веслувати. Обличчя її пожвавішало:

– Послухайте, а мені це й на думку не спадало! Провести ніч на моєму острові! Лише ми вчотирьох. Готувати їжу й уявляти, що ми тут живемо. Еге ж, чудово?

– Атож, – погодився Дік, захоплюючись островом. – Гадаєш, твоя мати дозволила б нам таке?

– Не знаю... – із сумнівом відповіла Джорджа. – Може, й так. Ану спитай її.

– А сьогодні можна тут висадитися? – спитав Джуліан.

– Ні, якщо ви хочете побачити затонулий корабель, – відповіла Джорджа. – Сьогодні ми повинні повернутися до підвечірка, а часу стане лише доплисти на інший бік острова Кирін і повернутися назад.

– Ну, я дуже хотів би побачити кораблетрощу, – сказав Джуліан, розриваючись між островом і трощею. – Дай-но я трохи повеслюю, Джорджо. Не можна, щоб ти увесь час веслувала.

– Можна, – відповіла Джорджа. – Але я радо полежу в човні. Постривай, ось пропливемо повз скелястий відтинок, і ти зможеш сідати на весла – до наступного небезпечного місця. Рифи в бухті достоту жахливі.

Джорджа і Джуліан помінялися в човні місцями. Джуліан добре веслував, але не з такою силою, як Джорджа. Човен плив, злегка погойдуючись. Вони обпливли острів й побачили замок з іншого боку. З моря руйнування здавалися ще більшими.

– З відкритого моря віють сильні вітри, – пояснила Джорджа. – З цього боку від замку мало що лишилося – саме румовище. Але тут у затоці є гарна гавань, треба лишень знати, де саме.

Незабаром Джорджа знову сіла на весла й трохи віддалилася від острова. Через деякий час вона відклала весла і подивилася на узбережжя.

– А як ти дізнаєшся, що ми над затонулим кораблем? – здивувався Джуліан. – Я б нізавіщо не здогадався.

– Ви бачите дзвіницю на суходолі? – спитала Джорджа. – Бачите там вершину пагорба? Якщо їх розташувати на одній лінії між двома вежами замку на острові, то ви опинитеся прямо над затонулим кораблем. Я в цьому переконалася дуже давно!

Діти побачили, що вершина далекого пагорба й дзвіниця справді утворюють одну лінію, якщо дивитися на них з-поміж двох старих веж острівного замку. Відтак вони почали уважно вдивлятися в морську глибину, намагаючись побачити трощу.

Вода була абсолютно прозорою і спокійною. Брижів на поверхні майже не було. Тімоті теж дивився, похиливши голову набік і піднявши вуха, з таким видом, наче знав, на що слід дивитися. Діти розреготалися.

– Ми зараз не зовсім над кораблем, – сказала Джорджа. – Зараз я візьму трохи ліворуч.

– Гав! – раптом озвався Тіммі й завихляв хвостом. І тієї ж миті діти щось зауважили у глибині.

– Це затонулий корабель! – у захваті вигукнув Джуліан, ледь не випавши з човна від збудження. – Я бачу уламок щогли. Дивися, Діку, дивися!

Діти й пес уп'ялися очима в прозору воду. За деякий час вони змогли розрізнити контури темного корпусу, з якого стирчала зламана щогла.

– Він похилився на один бік, – сказав Джуліан. – Бідний старий корабель! Йому прикро лежати там, поступово розламуючись. Джорджо, я хотів би пірнути туди й оглянути його з ближчої відстані.

– Чом би й ні? – мовила Джорджа. – У тебе ж є плавки. Я багато разів тут пірнала. Хочеш, пірну разом з тобою, якщо Дік зуміє втримати човен на місці. Бо тут є течія, яка може віднести його в море. Діку, щоб тримати човен на місці, тобі доведеться трохи табанити ось цим веслом.

Дівчинка зняла джинси й майку, те саме зробив Джуліан. Джорджа красиво стрибнула сторчголов із корми й занурилась у воду. Діти дивилися, як вона углибала сильними гребками, затримавши дихання.

Невдовзі вона задихано виринула.

– Я майже допливла до нього, – сказала вона. – Він такий, як завжди: вкритий водоростями, обліплений молюсками... Шкода, що не можу запливти всередину, але мені для цього бракує повітря. Тепер пірнай ти, Джуліане.

Джуліан пірнув, але він не міг так довго залишатися під водою, як Джорджа, і тому не опустився на таку ж глибину, як вона. Він умів розплющувати очі під водою, і йому вдалося добре роздивитися палубу. Вона виглядала занедбаною і дивною. Яке сумне видовище. Він зрадів, випірнувши на поверхню, глибоко вдихнув і відчув тепло сонячного промінця на своїх плечах.

Джуліан заліз у човен.

– Здорово! – захоплено вигукнув він. – Страшенно хотілося б як слід оглянути весь корабель... заплисти під палубу до каюти і роздивитися там. А раптом нам вдалося б знайти ящики із золотом?

– Не діждеш! – засміялася Джорджа. – Я ж говорила, що справжні дайвери вже спускалися туди і нічого не знайшли. Котра година? Слід поквапитися.

Вони поспішили і спізнилися до підвечірка лише на п'ять хвилин. Потім весела компанія вирушила на прогулянку по вересовищу разом з Тіммі, а на час сну в них самі склепалися повіки.

– Добраніч, Джорджо, – сказала Енн, мостячись у ліжку. – Чудовий день... спасибі тобі.

– Мені він теж здався чудовим, – пробуркотіла Джорджа. – Спасибі вам. Я рада, що ви приїхали. Нам буде весело. Вам будуть до душі і мій замок, і мій острівець!

– Авжеж! – мовила Енн й одразу заснула; їй снилися кораблетрощі, замки та острови. Коли ж Джорджа повезе їх на свій острівець?

Розділ 5

Поїздка на острів

Наступного дня тітка влаштувала для дітей пікнік, і вони подалися до маленької бухти, де могли донесхочу купатися й веслувати. Вони провели дивовижний день, однак Джуліан, Дік та Енн потайки радше хотіли б відвідати острів Джорджі. Там їм було б ліпше.

Джорджа не бажала йти не тому, що вона не любила пікніків, а тому, що не могла взяти з собою собаку, бо разом з дітьми пішла її мати, й Джорджі довелося провести цілий день без свого улюбленого Тіммі.

– Не пощастило! – сказав Джуліан, здогадавшись, що її засмучує.
– Не розумію, чому ти не розповіси матері про друзяку Тіма. Упевнений, вона не буде заперечувати проти того, що хтось триматиме собаку для тебе. Я знаю, що моя б мати не заперечувала.

– Нікому, окрім вас, я про нього не буду розповідати, – рішуче мовила Джорджа. – Мені вдома завжди непереливки. Визнаю – здебільшого з моєї провини, але я однаково втомилася. Бачиш, батькові за його наукові книжки платять небагато, а йому завжди хочеться, щоб мати і я мали речі, купити які він не в змозі. Тому він такий норовливий. Він хотів би віддати мене до хорошої школи, але для цього нема коштів. А я рада. Не хочу їхати до школи. Мені подобається тут. Я не перенесу розлуки з Тіммі.

– Тобі сподобалася б школа-інтернат, – зауважила Енн. – Ми всі там вчимося. Там цікаво.

– Ні, нецікаво, – затялася Джорджа. – Жахливо потрапити в юрбу: дівчата довкола регочуть і галайкають. Мені таке не сподобається.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

Інід Брайтон
**СЛАВЕТНА
П'ЯТІРКА**

П'ятеро
на острові скарбів

Примечания

1

Заварний крем з желатиною. Можна ще запікати (*прим. перекладача*).

[Повернутися](#)